

Björn Mattsson

ESP

Björn Mattsson är uppvuxen i Borlänge och kom 1986 till Uppsala för att läsa systemvetarlinjen och blev kvar. I dag jobbar han som programvaruutvecklare och översättare i eget bolag.

Sedan han lärde sig läsa har Björn älskat sf. Han började med Heinleins ungdomsböcker, tog vägen via Clarke till Asimov som är hans husgud. Han läste Stiftelsen i sena tonåren och tillsammans med Tolkiens Sagan om Ringen är det en av hans största läsoplevelser.

Realism är inget för Björn; ge honom en rymdraket, främmande planeter, strålpistoler samt en och annan robot så är han i sjunde himlen.

“ESP” är Björns första publikation.

STÅLKULAN GLÄNSTE i det milda ljuset som lyste upp undersökningsrummet. Den gungade lätt där den hängde i tomma intet och började sedan långsamt rotera kring sin egen axel. Mitt i rummet, på en pall, satt en flicka med blicken fokuserad på kulan. Hon var så koncentrerad att hon höll andan när hon varsamt släppte ner kulan i en liten behållare på bordet framför sig. Där låg redan fyra likadana kulor.

“Jättebra, Hanna”, sa doktor Seperian. Han gjorde en anteckning och log uppmuntrande åt flickan som blygt såg på honom. “Vill du vila lite?”

“Nej, vi kan fortsätta”, sa hon tyst.

“Då så”, sa Seperian och tog fram ett förseglat kuvert. Han avlägsnade en metallremsa och tog ut innehålllet. “Jag kommer att hålla upp trettio av de här korten, och visa baksidan för dig. Du ska berätta vad du tror att bilden föreställer. Har du förstått?”

Hanna nickade och rätade på sig. Hon knep ihop ansiktet i djup koncentration och försökte se rakt igenom det spräckliga plastlaminerade kortet som doktor Seperian höll upp. Långsamt började en bild träda fram. En cirkel, nej mer ovalt och hackigt.

“Ett äpple”, sa hon till sist. Seperian lade ner kortet, skrev något och visade upp ett nytt kort. Hanna berättade vad hon såg, Seperian antecknade igen och så fortsatte det tills de gått igenom alla kort. Då reste sig Seperian upp och stoppade pennan i bröstfickan på sin rock. Han gick runt bordet och visade Hanna att hon också kunde stå upp.

“Tack för att du kom och hälsade på mig, Hanna.”

Han strök hennes hår och lade sin arm runt hennes axlar. "Tror du att du kan vänta utanför en stund, medan jag pratar med din mamma och pappa?"

Bakom den falska spegeln hade Hannas mor och far följt undersökningen. De hade sett henne genomföra alla test och Laura visste att Hannas mentala förmågor var speciella. Ändå växte oron till en stor klump i magen när hon öppnade dörren till korridoren.

"*Phillip. Laura. Kom.*" Seperian visade vägen in till sitt kontor och bad dem sätta sig i fåtöljerna som stod framför hans skrivbord. Han tog fram en liten sprayflaska ur en av lådorna och tryckte två gånger på toppen. Seperian suckade av välbehag när det mintdoftande gasmolnet träffade hans irriterade stämband.

"*Jag talar inte så ofta, det är slitsamt. Men det behöver jag väl inte berätta för er*", formulerade han sina tankar med ett deltagande leende. Seperian tyckte mycket om paret Walker, och det han var tvungen att berätta för dem var inget som några föräldrar borde få höra. Han såg på dem, fångade deras uppmärksamhet och gav dem tillträde till sitt sinne.

På ett ögonblick hade de tagit del av hans kunskap och resultaten av Hannas test. Laura släppte ut ett skrik av förtvivlan medan Phillip kontrollerade sitt känslotillstånd så att Seperian bara kunde känna en svag puls av beslutsamhet.

"*Jag önskar att jag hade bättre nyheter rörande Hanna.*"

"*Men hon kan så mycket mer nu*", sa Phillip. "*Hon svarade rätt på alla bilder utom tre, och alla telekinesiska test gick ju så bra.*"

"*Det är sant att Hanna gjort anmärkningsvärda framsteg*

Men hon befinner sig på en treårings nivå. Hanna har stora besvär att bemästra sådant som andra i hennes årskull klarar utan att ens tänka på det.” Seperian såg på dem och kände att den fruktansvärda insikten sjönk in. Laura kramade sin mans arm och grät tyst. Phillips käkar var låsta och hans halsmuskler spelade när han försökte vara stark för sin fru.

“Vi... vi försökte i nästan tio år innan vi välsignades med Hanna” sa han. *“Vad händer nu? Är allt hopp ute?”*

“Hanna kommer aldrig att kunna läsa tankar, hon kommer inte att bli en fullt deltagande medborgare. Det bästa är kanske... Det finns...”, han tvekade. *“Det finns hem.”* Knappt hade han projicerat tanken förrän han kände Lauras medvetande hugga mot honom som en kniv. Hennes vrede fick det att hetta i hans ansikte.

“Vår dotter kommer aldrig att skickas till ett vårdhem.” Hon såg på Seperian. *“Aldrig!”*

“Att vara ESP-otillräcklig är ett svårt handikapp, fru Walker. Hanna kommer att vara beroende av er i hela sitt liv. Jag säger inte vad ni ska göra, jag ber er bara att noga överväga alla alternativ.”

“Laura har rätt doktor Seperian”, sa Phillip bestämt. *“Vi har klarat oss så här långt, vi kan reda ut resten med tiden. Tack för att ni tog er tid.”* Paret Walker reste sig samtidigt. Seperian skakade hand med dem.

“Ingen orsak. Om det är något ni undrar över eller tror att jag kan hjälpa till med så ta kontakt med mig.”

Han följde dem till dagrummet och sa adjö. Hanna vinkade glatt till honom, omedveten om vad som just ägt rum. Laura såg kärleksfullt på sin dotter. Jag överger

dig aldrig, tänkte hon. Min älskade dotter.

När Hanna utan att se sig om sträckte upp sin hand och tog Lauras hand i sin tyckte sig Laura för ett ögonblick, ett kort ögonblick känna sin dotters sinne. Hannas tankar var vackra, rena. Och även om känslan försvann nästan omedelbart, kände Laura något hon inte känt på mycket länge. För en kort stund kände hon hopp.

